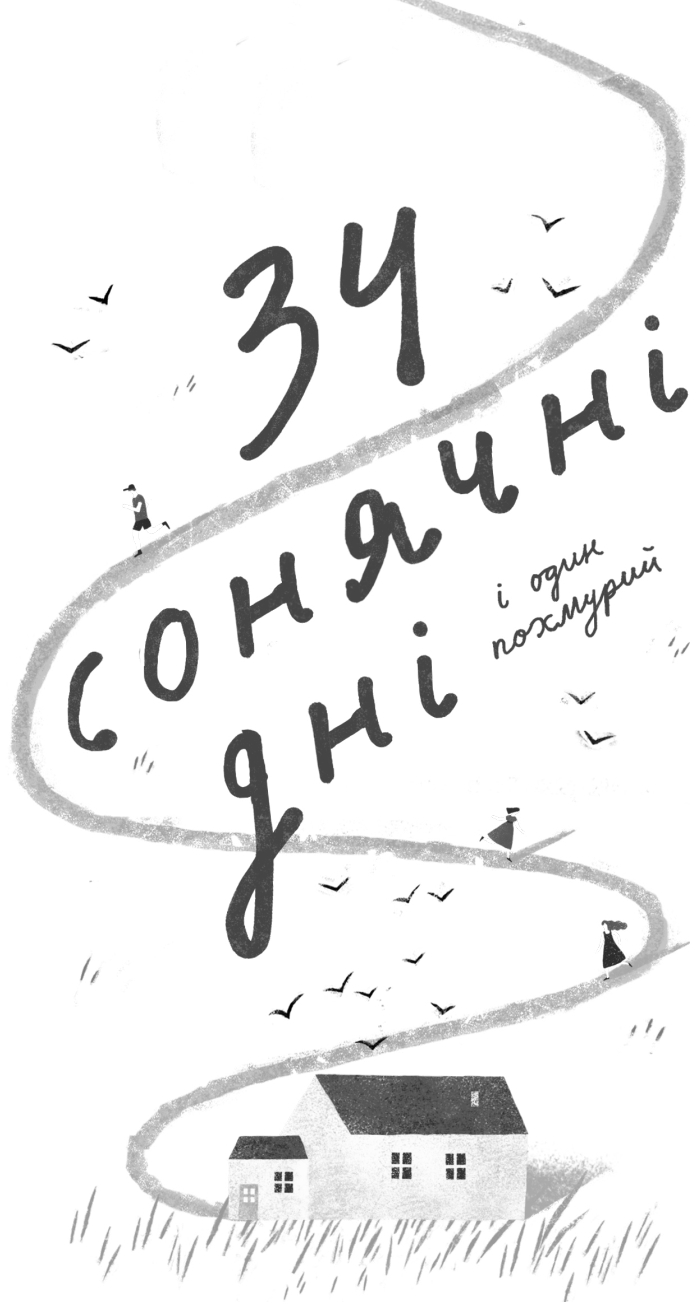

Намалювала
Настя Слепцова

Львів
Видавництво Старого Лева
2018

Оля Русіна

УДК 821.161.2-3
Р 88

Оля Русіна
Р 88 Тридцять чотири сонячні дні і один похмурий[Текст] : повість /
Оля Русіна. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2018. – 80 с.

ISBN 978-617-679-549-0

Чи не кожен у своєму житті переживав якісь особливі пригоди під час літнього відпочинку на березі моря. І про це – нова повість Олі Русіної «Тридцять чотири сонячні дні і один похмурий». Дві дівчинки Анни: одна – приморська мешканка, друга вперше потрапила на літній відпочинок до моря – переживають дні напруженого знайомства, пригод, небезпек і зміцнення своєї дружби. Разом із Маркіяном, братом місцевої Анни, вони влаштовують детективне розслідування щодо чоловіка з чайками, борсаються в таємницях творчої молодості Анатолії та дядька Стефана, переживають смертельні небезпеки та мріють про ночівлю на старому маяку...

УДК 821.161.2-3

© Оля Русіна, текст, 2018
© Настя Слепцова, художнє оформлення, 2018
© Видавництво Старого Лева, 2018

ISBN 978-617-679-549-0

Усі права застережено

*З подякою мамі
за критику*

*Зміна в погоді світу
Міраж обертає в міраж, діти всіх матерів
В собі носять два міражі.*

Дилан Томас «Зміна погоди в серпні»

Я познайомилася з Анною, коли мені було десять. Тоді саме почалося літо – курортний сезон, – і до моря стали з'їжджатися відпочивальники. Завжди, тількино море починає теплішати, їх стає все більше й більше. Люди ладні їхати будь-куди, де є море.

Вони оселяються в єдиному на ціле містечко старезному готелі, сірий бік зі щілинами балконів якого повернено якраз до моря, чи винаймають кімнати у місцевих мешканців. Від самого ранку різнокольорові галасливі вервечки відпочивальників тягнуться вулицями до моря. Там вони верещать і борюкаються, наче камінчики, які перебирає вода.

Кожного року на кілька місяців наше містечко перетворювалося на чудовий карнавал. Відпочивальники завжди були яскраво одягнені, вони носили зі собою свої пляжні парасольки, як посохи, і дивувалися з усього. Якщо вряди-годи на морі бував шторм, вони переживали щирий захват. Я постійно знаходила собі друзів серед їхніх галасливих дітей. Іноді я потайки мріяла, що взимку, коли містечко спорожніє і навколишні кручі засипле хрустким снігом, схожим на брудну піну, залишки якої море випльовує після шторму; коли дні стануть короткі й тужні, – хтось із моїх літніх друзів візьме і запросить

мене в гості на кілька тижнів. І я поїду туди, неначе в інше життя. Поїду сама, як доросла, а тато і Маркіян крадькома мені заздритимуть. Особливо Маркіян – адже він мій старший брат, а однаково залишиться вдома.

Я уявляла собі якесь абстрактне зимове місто, велике і затишне, – зігріте безліччю вогнів у високих будівлях – вогнів, які навіть уночі світять так яскраво, що на небі майже не видно зірок.

Насправді ж мене ніхто ніколи нікуди не запрошував. Мої літні друзі просто поверталися додому, коли відпочинок закінчувався, і весь той час, що ми проводили разом, залишався тільки літньою пригодою – такою, як море.

Того літа я твердо вирішила надалі не тішити себе жодними ілюзіями, як маленька. І ставитися до новоприбулих курортників так, як ставляться до них старші: привітно, проте з дистанцією і трохи зверхньо – як і належить ставитися до тих, хто взагалі не розуміється на морі й приїздить подивитися на нього, ніби на екзотичну забавку.

Одного спекотного, тягучого, наче жуйка, липневого дня я знічев'я тинялася біля яток, де продавали зроблені з різнокольорових мушель прикраси. І тоді я випадково зустріла Анну.

Вона видавалася трохи старшою за мене, й ніжна незасмагла шкіра видавала в ній людину, котра приїхала сюди зовсім нещодавно.

– Привіт, – сказала мені Анна.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.